

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

11 noiembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte – Ghenadie Nicolaev,
judecătorii – Petru Moraru și Nadejda Toma,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 aprilie 2015, declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Sergiu Ciobanu în cauza penală în privința lui

Guțu Octavian Vasile, născut la 14 martie 1975, originar s. Scăieni, r-nul Dondușeni și domiciliat mun. Chișinău, str. Calea Ieșilor 61/1, ap. 55

și

Paiu Ion Mihail, născut la 08 august 1981, originar s. Ciuciulea, r-nul Glodeni și domiciliat mun. Chișinău, str. Andrei Izbaș 33.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 05.10.2009 - 28.12.2011;

Instanța de apel: 09.02. - 11.09.2012;

Instanța de recurs: 12.12.2012 - 26.02.2013;

Instanța de apel: 26.03. - 20.05.2013;

Instanța de recurs: 03.09.2013 - 18.02.2014;

Instanța de apel: 07.04.2014 - 24.04.2015;

Instanța de recurs: 08.07. - 11.11.2015.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 28 decembrie 2011, Octavian Guțu și Ion Paiu au fost achitați de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 309/1 alin. (3) lit. a), c) Cod penal, din motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpați.

Acțiunile civile au fost respinse.

2. *În fapt*, prima instanță a constatat, că O. Guțu și I. Paiu sunt învinuiți de faptul că intenționat au comis acte de tortură asupra minorului C. Gumeni, în următoarele circumstanțe.

La 10 aprilie 2009, aproximativ la ora 14⁰⁰, maiorul de poliție O. Guțu, fiind în serviciu și îndeplinind obligațiunile sale funcționale, aflându-se pe bd. Ștefan cel Mare și Sfânt, mun. Chișinău la o distanță aproximativ 10 metri de la str. Pușkin, mun. Chișinău în fața scărilor sediului Guvernului R. Moldova, împreună cu căpitanul

de poliție I. Paiu, s-au apropiat de minorul C. Gumeni și, fără careva necesitate, l-au condus în automobil cu care s-au deplasat în regiunea uzinei de tractoare.

În timpul deplasării, O. Guțu și I. Paiu i-au acoperit cu gluga fața lui C. Gumeni pentru a nu vedea unde se deplasează, totodată aplicându-i două lovituri cu pumnul în spate și o lovitură în cap.

În continuare, urmărind scopul de a obține date că C. Gumeni a participat la dezordini în masă și a aruncat cu pietre în clădirile Președinției și a Parlamentului R. Moldova, au aplicat acte de tortură față de acesta.

Inițial, O. Guțu, acționând intenționat în vederea cauzării unei dureri și suferințe fizice, în prezența lui I. Paiu i-a aplicat minorului C. Gumeni o lovitură cu pumnul în față, după care l-a tras din mașină și l-a pus în picioare, aplicându-i o lovitură similară, apoi l-a împins cu piciorul la pământ și l-a călcat de aproximativ cinci ori cu piciorul pe cap, în partea urechii stîngi, iar în rezultatul acestor acțiuni C. Gumeni și-a pierdut cunoștința.

În perioada nominalizată acțiunile violente din partea ambilor colaboratori de poliție au continuat, deoarece cînd minorul C. Gumeni și-a revenit, avea dureri pe tot corpul, nu putea merge de sinestătător, avînd piciorul stîng fracturat.

La rîndul său, O. Guțu și I. Paiu, văzînd starea sănătății deplorabilă în care l-au adus pe acesta în rezultatul acțiunilor sale violente, s-au deplasat l-a IP Buiucani, mun. Chișinău unde au încercat să-l predea colaboratorilor de poliție, ca persoană suspectă la participarea dezordinilor în masă, urmărind astfel scopul de a se eschiva de la răspundere pentru acțiunile de tortură aplicate față de partea vătămată, iar, reprezentanții IP Buiucani, mun. Chișinău, văzînd starea sănătății în care se afla C. Gumeni, au refuzat să-l primească.

Inculpații, contrar obligațiilor de serviciu de a apăra viața și sănătatea cetățenilor, l-au îmbarcat pe C. Gumeni în automobil și, profitînd de faptul că acesta își pierdea sistematic cunoștința și nu putea să meargă de sinestătător, s-au deplasat în regiunea Spitalului Clinic Militar Central, amplasat pe str-la Toamnei, sect. Buiucani, mun. Chișinău, unde l-au lăsat în stradă fără cunoștință.

În urma acțiunilor violente ale inculpaților, părții vătămate C. Gumeni i-au fost cauzate vătămări corporale medii.

3. Procurorul, a contestat cu apel sentința, solicitînd casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care O. Guțu să fie condamnat în baza art. 309/1 alin. (3) lit. a), c) Cod penal, la 7 ani închisoare, iar I. Paiu în baza aceluiași articol, la 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în organele MAI pe un termen de 5 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, pentru fiecare.

În baza art. 66 Cod penal să le fie retras, lui O. Guțu gradul special de maior de poliție, iar lui I. Paiu gradul special de căpitan de poliție.

Acțiunea civilă să fie admisă în principiu, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

În susținerea cerințelor menționate, procurorul a invocat, că vinovăția inculpaților a fost dovedită pe deplin, prin declarațiile părții vătămate, martorilor, materialele dosarului, cercetate în judecată.

Prima instanță incorect a apreciat critic declarațiile părții vătămate date în cadrul cercetării judecătorești, motivînd că acestea vin în contradicție cu declarațiile date în cadrul urmăririi penale, precum și nu sunt confirmate de alte probe.

La fel, prima instanță eronat a apreciat critic și declarațiile date în ședința de judecată de martorii L. Gumeni și N. Gumeni din cadrul urmăririi penale și în cadrul cercetării judecătorești, prin care au declarat că inculpatul Guțu Octavian i-a vizitat la domiciliu cerîndu-și scuze de la fiul lor C. Gumeni pentru că l-a maltratat, deoarece declarațiile lor nu coroborează cu alte probe administrate, L. Gumeni și N. Gumeni fiind părinții părții vătămate, au o poziție părtinitoare la caz.

Totodată, prima instanță incorect a reținut ca veridice declarațiile martorilor A. Pînzari, I. Gumaniuc, R. Buzdugan, V. Ceban, A. Vartic, S. Botnaru, V. Brinișter, D. Cojocar, S. Olaru, N. Suvorov date în cadrul ședinței de judecată, pe care le-a pus la baza sentinței de achitare, motivînd că nu le pune la îndoială, deoarece au fost administrate în conformitate cu legislația procesuală penală în vigoare, fiind consecutive, consecvente și uniforme, coroborînd cu alte probe administrate.

În viziunea acuzării, prima instanță nefondat a respins proba acuzării, precum că inculpații s-au aflat în zona unde a fost maltratată partea vătămată, fapt stabilit prin descifrările convorbirilor telefonice desfășurate pe numărul de telefon mobil: 079411377 ce îi aparține inculpatului I. Paiu, deoarece se indică anume acele locuri unde pe parcursul zilei au activat O. Guțu și I. Paiu.

Instanța a motivat faptul dat, prin aceea că datele au fost obținute cu încălcări esențiale.

În egală măsură, prima instanță neîntemeiat nu a pus ca probe la baza sentinței procesele-verbale de recunoaștere a persoanei după fotografie, conform cărora partea vătămată a identificat persoanele, care la 10 aprilie 2009 l-au torturat, acestea fiind O. Guțu și I. Paiu, întrucît în cadrul ședințelor de judecată careva impedimente de prezentare spre recunoaștere a persoanelor pe viu nu au fost stabilite.

Versiunea părții acuzării, prin care se menționa că partea vătămată se temea de inculpați a fost respinsă de prima instanță fără temei.

Prin cumulul de probe administrate legal în cadrul urmăririi penale și cercetate în judecată s-a stabilit cu certitudine, că la 10 aprilie 2009, după ce l-au reținut pe minorul C. Gumeni, inculpații au aplicat acte de tortură față de acesta.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 septembrie 2012, apelul procurorului a fost admis din alte motive, casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărîre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care, procesul penal intentat în privința lui O. Guțu și I. Paiu în baza art. 309/1 alin. (3) lit. a), c) Cod penal, a fost încetat deoarece există circumstanțe care exclud sau condiționează tragerea la răspundere penală.

La adoptarea soluției date, instanța de apel a constatat, că inculpații O. Guțu și I. Paiu se învinuiesc că intenționat au comis acte de tortură asupra minorului C. Gumeni, menționînd circumstanțele descrise la pct. 2. al prezentei decizii.

Astfel, instanța de apel a reținut că s-au încălcat prevederile ce țin de recunoașterea obiectelor și anume a automobilului, procurorul care a efectuat urmărirea penală nu a indicat în procesul verbal pe ce purtător de informație au fost depozitate fotografiile efectuate, de asemenea nu este indicat de către cine au fost

efectuate, cu ce aparat de fotografiat și cui aparține acesta, or, în cazul în care procurorul a efectuat fotografiile, acesta nu a fost în drept să îndeplinească și funcția de expert criminalist în atribuțiile căruia sunt și efectuarea fotografiilor, mai mult, în dosar nu sunt careva probe sau acte ce ar indica la împuternicirile adăugătoare date procurorului de a face fotografieri, și că acesta ar dispune de pregătiri speciale în vederea fotografierii, mai mult nu este clar de unde a apărut în dotarea procurorului aparatul de fotografiat în cauză.

Procurorul avînd informație deplină despre starea psihică a părții vătămate, urma să dispună efectuarea unei expertize psihiatrico-psihologice legale a acesteia în vederea constatării veridicității declarațiilor date.

Circumstanțele menționate indică la ilegalitatea probei prezentate (verificarea declarațiilor părții vătămate la locul infracțiunii), deoarece contravine prevederilor art. 114 Cod de procedură penală, și prin urmare este lovită de nulitate absolută, or, încălcarea acestei norme procesuale penale nu poate fi înlăturată decît prin anularea actului nominalizat.

Instanța de apel a constatat, că la caz au fost încălcate și prevederile art. 116 alin. (6) Cod de procedură penală, în care se stipulează că, în cazul în care prezentarea persoanei spre recunoaștere este imposibilă, recunoașterea se poate face după fotografia acesteia, prezentată împreună cu fotografiile a cel puțin 4 alte persoane ce nu se deosebesc esențial între ele.

Inculpatul O. Guțu a fost recunoscut în calitate de bănuț din data pornirii urmăririi penale - 26.05.2009, iar după expirarea termenului indicat la art. 63 alin. (2) Cod de procedură penală, de trei luni, la 26.08.2009, urma să fie înaintată învinuirea, ceea ce nu a avut loc, fiind încălcate drepturile inculpatului la un proces echitabil.

5. Procurorul, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia, solicitînd casarea acesteia cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a specificat că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel.

5.1. Avocatul Nicolae Marandici în numele inculpaților, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, la fel a declarat recurs ordinar, solicitînd casarea deciziei nominalizate cu menținerea sentinței, deoarece acuzarea nu a prezentat probe ce ar confirma vinovăția inculpaților, iar instanța de apel, pronunțînd o nouă hotărîre, nu a examinat în fond cauza penală conform regulilor generale.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 26 februarie 2013, au fost admise recursurile, casată decizia contestată și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a reținut că, potrivit materialelor cauzei, careva acțiuni sau acte ale organului de urmărire penală de către participanții la proces nu au fost contestate judecătorului de instrucție, iar instanța de apel nu a cercetat actele procesuale ale organului de urmărire penală la care se referă în decizia contestată și nu a verificat dacă părțile au avut obiecții referitor la acțiunile organului de urmărire penală și dacă au depus careva plîngerii privind recunoașterea nulității actelor procesuale efectuate în cadrul urmăririi penale.

În cazul în care instanța de apel a ajuns la concluzia că în speță se evidențiază încălcări din partea organului de urmărire penală, inclusiv a prevederilor art. 63 Cod de procedură penală, eroare care nu a fost invocată de nici o parte, aceasta era obligată să pună la discuția părților această chestiune de drept procedural.

Prin ordonanța de pornire a urmăririi penale din 26 mai 2009, urmărirea penală a fost pornită nu în privința persoanelor concrete, dar pe fapt, iar în urma acumulării probelor, O. Guțu a fost recunoscut în calitate de bănuțit la 11 septembrie 2009 și pus sub învinuire la 23 septembrie 2009, adică în termenul prevăzut de lege.

Termenul de 3 luni de zile urmează a fi calculat din 11 septembrie 2009, adică din momentul emiterii ordonanței de recunoaștere în calitate de bănuțit, dar nu din momentul pornirii urmăririi penale, termen respectat de către organul de urmărire penală la punerea sub învinuire a inculpatului O. Guțu.

Din conținutul deciziei rezultă că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate în apelul procurorului.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 mai 2013, apelul procurorului a fost admis, casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care:

O. Guțu și I. Paiu au fost recunoscuți vinovați și condamnați în baza art. 309/1 alin. (3) lit. a), c) Cod penal, la câte 5 ani închisoare fiecare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în organele MAI pe un termen de 3 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis fiecare.

În baza art. 66 Cod penal, lui O. Guțu i-a fost retras gradul special de maior de poliție, iar lui I. Paiu gradul special de căpitan de poliție.

De la inculpați a fost încasat în beneficiul lui C. Gumeni prejudiciul moral în sumă a câte 15.000 lei, de la fiecare.

7.1. Instanța de apel a constatat, că la 10.04.2009, aproximativ la ora 14:00, maiorul de poliție O. Guțu fiind în timpul orelor de serviciu și îndeplinind obligațiunile sale funcționale, aflându-se pe bd. Ștefan cel Mare și Sfânt, mun. Chișinău la o distanță de aproximativ 10 metri de la str. Pușkin, mun. Chișinău, în fața scării sediului Guvernului R. Moldova, împreună cu căpitanul de poliție I. Paiu, s-au apropiat de minorul C. Gumeni și fără careva motive l-au condus în automobil cu care s-au deplasat în regiunea uzinei de tractoare.

În timpul deplasării, O. Guțu și I. Paiu i-au acoperit cu gluga fața lui C. Gumeni pentru a nu vedea unde se deplasează, totodată aplicându-i două lovituri cu pumnul în spate și o lovitură în cap.

În continuare O. Guțu și I. Paiu, urmărind scopul de a obține date că C. Gumeni a participat la dezordini în masă și a aruncat cu pietre în clădirile Președinției și a Parlamentului R. Moldova, au aplicat acte de tortură față de acesta.

Inițial O. Guțu, acționând intenționat în vederea cauzării unei dureri și suferințe fizice, în prezența lui I. Paiu, i-a aplicat minorului C. Gumeni o lovitură cu pumnul în față, după care l-a tras din mașină și l-a pus în picioare, aplicându-i o lovitură similară, după ce l-a împins cu piciorul la pământ și l-a călcat de circa cinci ori cu piciorul peste cap, în partea urechii stîngi, iar în rezultatul acestor acțiuni ultimul și-a pierdut cunoștința.

În perioada nominalizată, acțiunile violente din partea ambilor colaboratori de poliție au continuat, deoarece când minorul și-a revenit, avea dureri pe tot corpul, nu putea merge de sinestătător, avînd piciorul stîng fracturat.

La rîndul său, O. Guțu și I. Paiu, văzînd starea sănătății deplorabilă în care l-au adus pe minor, s-au deplasat l-a IP Buiucani, mun. Chișinău unde au încercat să-l predea pe C. Gumeni colaboratorilor de poliție, ca persoană suspectă la participarea dezordinilor în masă, urmărind astfel scopul de a se eschiva de răspundere pentru acțiunile de tortură aplicate față de partea vătămată, însă, reprezentanții IP Buiucani, mun. Chișinău, văzînd starea sănătății în care se afla C. Gumeni, au refuzat să-l primească.

O. Guțu și I. Paiu, contrar obligațiilor de serviciu de a apăra viața și sănătatea cetățenilor, l-au îmbarcat pe C. Gumeni în automobil și profitînd de faptul că acesta își pierdea sistematic cunoștința și nu putea să meargă de sinestătător, s-au deplasat în regiunea Spitalului Clinic Militar Central, amplasat pe str-la Toamnei, sect. Buiucani, mun. Chișinău, unde l-au lăsat în stradă, fără cunoștință.

În urma acțiunilor violente ale inculpaților, părții vătămate C. Gumeni i-au fost cauzate vătămări corporale medii.

Partea vătămată și reprezentantul său, N. Gumeni, au fost preîntîmpinați în baza art. art. 311, 312 Cod de procedură penală, cînd au depus plîngerea și au dat declarații pe marginea faptelor care au avut loc la 10.04.2009.

Acuzarea a demonstrat, că inculpații s-au aflat în zona unde a fost maltrată partea vătămată, fapt stabilit prin descifrările convorbirilor telefonice desfășurate pe numărul de telefon mobil 079411377, ce îi aparține inculpatului I. Paiu, deoarece se indică anume acele locuri unde pe parcursul zilei au activat inculpații.

Prima instanță a indicat, că aceste date au fost obținute cu încălcări esențiale, dar potrivit materialelor cauzei, careva acțiuni sau acte ale organului de urmărire penală de către participanții la proces nu au fost contestate la judecătorul de instrucție.

Vina inculpaților este demonstrată și prin procesele-verbale de recunoaștere a persoanei după fotografie, conform cărora partea vătămată a identificat persoanele care la 10.04.2009 l-au torturat, acestea fiind O. Guțu și I. Paiu.

Reieșind din probele administrate, fiecare probă fiind apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, instanța de apel a concluzionat, că vinovăția inculpaților este dovedită integral și a încadrat acțiunile lor în baza art. 309/1 alin. (3) lit. a), c) Cod penal.

8. Avocatul Nicolae Marandici în numele inculpaților, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 9), 15) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia, solicitînd casarea acesteia cu menținerea sentinței.

Recurentul a invocat, că automobilul indicat de partea vătămată - Opel Vectra, cu n/î C LL 156, la 10.04.2009 nu s-a aflat în posesia celor doi inculpați, ei nu au fost cunoscuți cu posesorul mașinii, dimpotrivă, atît inculpații cît și martorii reali care i-au văzut în acea zi au indicat că ei se deplasau cu un automobil de model Daewoo Nexia.

Nici o probă nu confirmă presupunerea, că partea vătămată ar fi fost deținută în cadrul IP Buiucani, mun. Chișinău.

Nu este confirmat faptul, că inculpații i-au cauzat careva lovituri lui C. Gumeni, care nici nu le este cunoscut, dimpotrivă, s-a stabilit doar faptul că asupra minorului au fost depistate niște leziuni, însă legătura acestora cu inculpații și cu presupusele lor acțiuni nu s-a confirmat, nefiind în nici un fel combătut alibiul inculpaților.

Nu s-a demonstrat că C. Gumeni s-ar fi aflat măcar în custodia inculpaților.

Instanța de apel, a pronunțat o hotărâre de condamnare în baza unui articol care a fost exclus din Codul penal, ca infracțiune cu circa 5 luni înainte de pronunțarea acestei hotărâri.

Asupra prezentei cauze au incidentă deplină mai multe hotărâri pronunțate de CtEDO referitoare la condamnarea R. Moldova și a altor state, pentru încălcarea dreptului la un proces echitabil, sub aspectul că argumentele apărării nu au fost analizate într-un mod corespunzător, că după achitare, în absența oricăror probe noi, inculpații au fost condamnați fără a lua în considerație circumstanțele care anterior au condus la achitarea lor.

9. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 18 februarie 2014, a fost admis recursul ordinar declarat de apărare, casată decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

La adoptarea soluției date, instanța de recurs a reținut:

În primul rând, avînd în vedere principiul contradictorialității în procesul penal, instanța de recurs a observat că, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată a instanței de apel, procurorul, în cadrul rejudecării cauzei conform regulilor generale, nu a solicitat să fie cercetate direct și nemijlocit probele scrise, decisive ale acuzării (f. d. 194-202, vol. V).

Este adevărat că instanța de apel a dat citirii probelor scrise, examinate de prima instanță, consemnându-le în procesul-verbal al ședinței de judecată, dar a făcut acest lucru din propria inițiativă, încălcînd astfel principiul contradictorialității procesului penal, deoarece a selectat și invocat din oficiu probe pe care le-a utilizat și pus la baza hotărîrii de condamnare a inculpaților, adică în defavoarea acestora, subminînd competența exclusivă a acuzatorului de stat.

Mai mult, instanța de apel și-a fundamentat soluția de condamnare a inculpaților pe probe neconsemnate în procesul-verbal al ședinței de judecată, cum ar fi: „*plîngerea părții vătămate C. Gumeni și a reprezentantului acestuia N. Gumeni*”, precum și cele de la fila dosarului 109-110, volumul V.

Prin urmare, argumentul indicat de recurent că instanța de apel nu a luat în considerare că procurorul s-a eschivat să-și exercite în fața instanței de apel sarcina prezentării probelor, iar instanța de apel nu era în drept să invoce din oficiu probe în defavoarea inculpatului, sau să-și întemeieze concluziile pe probe neverificate în ședința de judecată a instanței de apel și neconsemnate în procesul-verbal, instanța de recurs l-a considerat întemeiat.

Potrivit alin. (2¹) art. 415 Cod de procedură penală, martorii acuzării, iar sub aceste persoane se are în vedere și partea vătămată, se audiază din nou în cazul în care declarațiile lor constituie o mărturie acuzatorie, susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea inculpatului.

Din conținutul procesului-verbal al ședinței instanței de apel, instanța de recurs a observat, că aceste persoane, deși au fost audiate, însă într-un mod superficial, fără a fi concretizate circumstanțele concrete, acțiunile reale întreprinse de fiecare inculpat în privința părții vătămate, și dacă aceste acțiuni cu adevărat au fost de ei săvârșite.

Conform materialelor cauzei, ca probe esențiale ale învinuirii, procurorul s-a referit la declarațiile părții vătămate și a rudelor apropiate ale acestuia în ce privește aplicarea violenței de către inculpați.

Art. 93 Cod de procedură penală, stipulează că pentru constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii la identificarea făptuitorului, ca mijloc de probă sînt declarațiile bănuitului, învinuitului, inculpatului, ale părții vătămate.

În speța discutată aceste mijloace de probă au o importanță deosebită, și urmau a fi verificate în detalii.

În al doilea rînd, prin rezoluția președintelui Curții de Apel Chișinău din 26 martie 2013, cauza penală a fost repartizată aleatoriu judecătorului raportor T. Micu, completul nr. 5, iar potrivit încheierii din 15 aprilie 2013, pentru judecarea cauzei a fost constituit completul format din judecătorii T. Micu, S. Furdui și G. Iovu (f.d. 171, 178, vol. V).

Potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată din 15 aprilie 2013, completul format din judecătorii T. Micu, S. Furdui și G. Iovu a și început examinarea cauzei (f.d. 179, vol. V).

Totodată, prin încheierea din 29 aprilie 2013, dat fiind că judecătorul S. Furdui „*este plecat în concediul anual*”, a fost constituit alt complet format din judecătorii T. Micu, E. Conoval și V. Grib (f.d. 183, vol. V), însă, judecătorul S. Furdui a fost înlocuit pe un temei neprevăzut de normele nominalizate, iar judecătorul G. Iovu a fost înlocuit absolut fără niciun temei.

Conform procesului-verbal din 29 aprilie 2013, a continuat judecarea cauzei în completul nou constituit din judecătorii T. Micu, E. Conoval și V. Grib (f.d. 184-185, vol. V).

Ulterior, conform încheierii din 20 mai 2013, a fost format al treilea complet, care a continuat și finisat judecarea cauzei, format din judecătorii T. Micu, S. Furdui și V. Grib, iar judecătorul E. Conoval a fost înlocuit, potrivit descriptivului încheierii, fără a se indica vreun motiv din categoria celor enunțate supra (f.d. 193, vol. V).

Astfel, instanța de recurs a specificat, că circumstanțele nominalizate atestă că judecătorii S. Furdui, G. Iovu și E. Conoval, au fost înlocuiți în procesul derulării judecării cauzei, în lipsa unor temeiuri prevăzute de lege.

Prin urmare, instanța de recurs a menționat, că prescripțiile legale cu privire la compunerea completului de judecată au fost încălcate de către instanța de apel, iar potrivit stipulărilor din art. 251 alin. (2) și (3) Cod de procedură penală, încălcarea prevederilor legale referitoare la compunerea instanței atrage nulitatea actului procedural.

Nulitatea respectivă nu se înlătură în nici un mod, poate fi invocată în orice etapă a procesului și se ia în considerare de instanță, inclusiv din oficiu.

10. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 aprilie 2015, a fost respins ca nefondat apelul procurorului cu menținerea sentinței fără modificări.

La adoptarea soluției date, instanța de apel a reținut că, prima instanță în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă în sensul art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungând la concluzia corectă cu privire la achitarea inculpaților de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 309¹ alin. (3) lit. a), c) Cod penal.

În acest sens, instanța de apel a conchis că nevinovăția inculpaților O. Guțu și I. Paiu în baza art. 309¹ alin. (3) lit. a), c) Cod penal, pe deplin s-a confirmat prin:

- Declarațiile inculpaților O. Guțu (f.d. 142-144, vol. IV), I. Paiu (f.d. 148-150, 157 vol. IV);
- Declarațiile părții vătămate C. Gumeni depuse în cadrul ședinței de judecată a instanței de apel (f.d. 98, 118, 124, vol. VI);
- Declarațiile martorilor A. Pînzari (f.d. 146-147, vol. IV), I. Gumaniuc (f.d. 114-115, vol. IV), R. Buzdugan (f.d. 111, vol. IV), Vl. Ceban (f.d. 116, vol. IV), A. Vartic (f.d. 140-141, vol. IV), S. Botnaru (119-120, vol. IV), V. Brineșter (f.d. 121-122, vol. IV), D. Cojocar (f.d. 123-124, vol. IV), S. Olaru (f.d. 158-159, vol. IV), N. Suvorov (f.d. 117-118, vol. IV);

Ulterior, instanța de apel a enunțat probele pe care le-a respins invocând că:

- Declarațiile părții vătămate C. Gumeni, precum că a fost maltratat de către inculpați (f.d. 49-51, 106-108, 145, 156, vol. IV) *se combat de către însăși partea vătămată, care, fiind interogată în ședința de judecată a instanței de apel, fiind preîntîmpinat de răspunderea penală pentru darea declarațiilor false, a declarat cu certitudine că pe dînsul inculpații O. Guțu și I. Paiu nu l-au maltratat, ci l-au maltratat alte persoane;*
- Declarațiile martorilor L. Gumeni (f.d. 52-53, 112-113, vol. IV), N. Gumeni (f.d. 54-55, 109-110, vol. IV), *nu demonstrează vinovăția inculpaților O. Guțu și I. Paiu, deoarece martorii vizați nu indică la inculpați, că ar fi comis careva fapte care ar constitui infracțiunea imputată lor, dar se bazează pe declarațiile părții vătămate C. Gumeni, depuse anterior la etapa urmăririi penale și primei instanțe și care de către instanțele de fond au fost puse la îndoială;*
- Declarațiile martorilor T. Colomoet (f.d. 56, vol. IV), I. Caraman (f.d. 116, vol. IV), B. Gurțun (f.d. 86, vol. IV), *declarațiile acestor martori nu demonstrează vina inculpaților O. Guțu și I. Paiu, deoarece nu indică la aceștia precum că ar fi comis careva fapte care ar constitui infracțiunea imputată lor.*

Totodată, instanța de apel a considerat neîntemeiate argumentele apelantului prin care se susține că inculpații O. Guțu și I. Paiu s-ar fi aflat în zona unde a fost maltratat partea vătămată C. Gumeni, fapt stabilit prin descifrările convorbirilor telefonice înfăptuite de pe numărul de telefon mobil 079411377 ce îi aparține inculpatului I. Paiu, deoarece au fost indicate anume acele locuri, unde pe parcursul zilei au activat inculpații, mai mult, în informația parvenită de la compania de

telefonie mobilă „Orange”, unde este menționat faptul, că atunci când se solicită informația privind raza de acoperire a stației de telefonie mobilă, este necesar de ținut cont de faptul că această informație este relativă, adică calculată teoretic și poate fi diferită în funcție de încărcarea stației, obstacolele existente, relief.

La fel, instanța de apel a remarcat, că nerespectarea jurisprudenței CtEDO și încălcarea prevederilor art. art. 24, 26 Cod de procedură penală, care îl obligă pe procuror, după o hotărâre de achitare pronunțată de prima instanță, să prezinte în ședința de judecată anumite probe în susținerea acuzațiilor penale aduse inculpatului, urmează să fie apreciată ca nesusținere a acuzațiilor penale în privința inculpatului în cadrul examinării apelului declarat împotriva sentinței de achitare, mai mult, această încălcare lezează dreptul inculpatului la un proces echitabil, drept garantat de art. 6 din CEDO.

Prin urmare, instanța de apel, pornind de la dispoziția art. 415 (2¹) Cod de procedură penală, a relevat, că în ședința instanței de apel, procurorul nu a prezentat nici o probă care ar fi demonstrat vinovăția lui O. Guțu și I. Paiu în săvârșirea infracțiunii imputate în baza art. 309¹ alin. (3) lit. a), c) Cod penal.

11. Procurorul, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs decizia instanței de apel, solicitând casarea acesteia cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În susținerea cerințelor înaintate, procurorul a invocat că instanța de apel nu a apreciat la justa valoare probele prezentate de procuror care pe deplin confirmă vinovăția inculpaților O. Guțu, I. Paiu și anume: declarațiile părții vătămate C. Gumeni date în cadrul urmăririi penale și primei instanțe; martorilor L. Gumeni, N. Gumeni, *T. Colomoet, N. Suvorov* din cadrul urmăririi penale, Vl. Ceban, *B. Gurțun, I. Caraman, I. Gumaniuc, R. Buzdugan; raportul de expertiză medico-legală nr. 1671/D din 24 iunie 2009*; procesul-verbal de verificare a declarațiilor la fața locului; procesele-verbale de recunoaștere a persoanei după fotografie; descifrările convorbirilor telefonice.

În continuare, procurorul a supus criticii declarațiile inculpaților O. Guțu și I. Paiu, care în viziunea ultimului urmau a fi apreciate critic de către instanța de apel la fel ca și declarațiile martorilor apărării S. Botnaru, D. Cojocar, A. Pînzari (*colaboratorii MAI*), S. Olaru, fiind în contradicție cu restul probelor prezentate de acuzare și fiind depuse pentru a ușura situația inculpaților.

Instanța de apel, urma să aprecieze critic declarațiile părții vătămate din cadrul ședințelor de judecată a instanței de apel, deoarece această versiune confirmă depozițiile date de C. Gumeni pe tot parcursul examinării cauzei, pînă la instanța de apel, potrivit căruia el a fost influențat de către inculpați în vederea modificării poziției sale, mai ales că această poziție a fost combătută de însăși părinții părții vătămate.

În final, procurorul a menționat că hotărârile instanțelor de fond, vin în contradicție cu prevederile art. 3 din CEDO care relevă omisiunea autorităților statului de a aplica pedepse corespunzătoare pentru infracțiunile de tortură.

12. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind

vădit neîntemeiat și expune următoarele considerente în vederea susținerii acesteia statuări.

Așadar, pornind de la expunerea argumentelor privitor la soluția de inadmisibilitate a recursului ordinar declarat de partea acuzării, Colegiul penal amintește că potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute exhaustiv de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Drept temei pentru declararea recursului ordinar, procurorul a invocat prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, din care rezultă că hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazurile cînd instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Analizînd criticile formulate, prin prisma temeiurilor circumscrise cazurilor de casare prevăzute de pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, instanța de recurs apreciază argumentele invocate de recurent ca fiind nefondate, avînd în vedere în acest sens următoarele considerente.

La caz, se constată că titularul cererii de recurs critică soluția instanței de apel, de altfel și cea a primei instanțe, din considerentul că instanțele de fond neîntemeiat au ajuns la concluzia achitării inculpaților O. Guțu și I. Paiu.

Astfel, în probarea alegațiilor invocate, recurentul a descris în conținutul recursului un șir de probe și circumstanțe, care în opinia lui nu au fost apreciate de instanța de apel la justa valoare sau au fost apreciate unilateral, creindu-se astfel impresia că instanța este părtinitoare.

Însă, verificînd materialele dosarului în raport cu criticele enunțate, Colegiul penal conchide că la judecarea apelului instanța a examinat prezenta cauză penală în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă în sensul art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungînd la concluzia corectă cu privire la nevinovăția inculpaților O. Guțu și I. Paiu de săvîrșirea infracțiunii incriminate în baza art. 309¹ alin. (3) lit. a), c) Cod penal.

Astfel, Colegiul penal conchide, că instanța de apel corect a considerat declarațiile inculpaților O. Guțu și I. Paiu corespunzătoare adevărului, deoarece atît la urmărirea penală, cît și în ședința instanțelor de fond, ultimii au dat declarații consecvente, concludente, care coroborează cu probele administrate în cauză și demonstrează cu certitudine nevinovăția lor, iar pe parcursul judecării cauzei, nu au fost prezentate careva probe pertinente, concludente, utile și veridice, care ar corobora între ele și ar demonstra incontestabil vinovăția inculpaților în săvîrșirea infracțiunii

imputate, sau ar combate declarațiile inculpaților, or, în urma analizei tuturor probelor s-a constatat cu certitudine că inculpații O. Guțu și I. Paiu nu au săvârșit acte de tortură asupra minorului C. Gumeni.

De asemenea, instanța de apel corect a considerat că declarațiile părții vătămate C. Gumeni depuse în cadrul instanței de apel și anume: „*partea vătămată a declarat că susține sentința și este sigur că nu inculpații O. Guțu și I. Paiu l-au bătut, partea vătămată din prima instanță a declarat că nu inculpații l-au maltratat pe el, partea vătămată cunoaște despre răspunderea penală pentru darea declarațiilor false și a declarat cu certitudine că l-au maltratat alte persoane.*” corespund adevărului și coroborează cu declarațiile inculpaților O. Guțu și I. Paiu, iar declarațiile părții vătămate din cadrul primei instanțe (f.d. 49-51, 106-108, 145, 156, vol. IV), nu corespund adevărului și nu pot servi drept probe care ar demonstra vina inculpaților în săvârșirea infracțiunii incriminate, deoarece acestea se combat de către însăși partea vătămată C. Gumeni, care fiind audiat în cadrul instanței de apel și fiind preîntâmpinat de răspunderea penală pentru darea declarațiilor false, a declarat cu certitudine că nu inculpații O. Guțu și I. Paiu l-au maltratat pe el, dar alte persoane.

Tot aici, Colegiul penal relevă, că partea vătămată în cadrul instanței de apel a fost audiat în conformitate cu art. art. 312-313 Cod penal, și la data de 25.11.2014 acesta a indicat precum că „*eu am fost maltratat, dar nu țin minte cine m-a bătut, eu i-am spus procurorului că nu persoanele de pe fotografii m-au maltratat, am spus deodată procurorului că O. Guțu și I. Paiu nu cei care m-au maltratat*”, ulterior, fiind audiat suplimentar, la 20.02.2015, partea vătămată a confirmat „*sunt sigur , că nu I. Paiu și O. Guțu m-au maltratat, din prima instanță am spus că nu ei m-au maltratat, declarațiile lui tata sunt inventate*”, astfel, partea vătămată C. Gumeni fiind audiat în cadrul instanței de apel, a atins majoratul, și careva temei care ar pune la îndoială veridicitatea declarațiilor părții vătămate din cadrul instanței de apel, Colegiul penal nu a constatat.

La fel, instanța de apel corect a reținut, că partea vătămată la diferite etape, a dat diferite declarații și anume în ce privește *numărul inculpaților, particularitățile potrivit cărora puteau fi descriși polițiștii, culoarea automobilului cu care a fost transportat în ziua săvârșirii infracțiunii de către inculpați*, ori, declarațiile părții vătămate din cadrul urmăririi penale și primei instanțe vin în contradicție cu declarațiile părții vătămate din cadrul instanței de apel și în cazul dat creează anumite dubii referitor la vinovăția inculpaților, care corect au fost interpretate de către instanța de apel prin prisma prevederilor art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală.

În ce privesc, declarațiile martorilor L. Gumeni și N. Gumeni, instanța de apel corect a constatat că acestea nu demonstrează vina inculpaților, deoarece acești martori nu indică expres la O. Guțu și I. Paiu, că ar fi săvârșit infracțiunea imputată, mai mult, declarațiile acestor martori, se bazează pe declarațiile părții vătămate C. Gumeni depuse în cadrul urmăririi penale și primei instanțe, care de către instanțele de fond au fost apreciate ca fiind neveridice.

Colegiul penal enunță, că instanța de apel corect a reținut drept veridice declarațiile martorilor A. Pînzari, I. Gumaniuc, R. Buzdugan, Vl. Ceban, A. Vartic, S. Botnaru, V. Brinișter, D. Cojocar, S. Olaru, N. Suvorov depuse în cadrul primei instanțe, care au fost just puse la baza sentinței de achitare, probe care au fost

administrare în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală, fiind consecvente și uniforme, coroborînd cu declarațiile inculpaților O. Guțu și I. Paiu și a părții vătămate C. Gumeni, date în instanța de apel la 20.02.2015 și alte probe administrate și care în cumul demonstrează cu certitudine nevinovăția inculpaților.

Probele invocate de procuror în apel cum ar fi: raportul de expertiză medico-legală nr. 1671/D din 14.06.2009 (f.d. 129-123, vol. I); procesul-verbal de verificare a declarațiilor la fața locului (f.d. 107-119, vol. III); descifrările convorbirilor telefonice (f.d. 78, 80, 81, 95 vol. II), instanța de apel corect le-a respins, deoarece nici una din ele nu indică direct sau indirect la inculpații O. Guțu și I. Paiu că ar fi săvârșit infracțiunea imputată.

Mai mult, instanța de apel corect a considerat neîntemeiate argumentele procurorului prin care se susține că inculpații O. Guțu și I. Paiu s-ar fi aflat în zona unde a fost maltratată partea vătămată C. Gumeni, fapt stabilit prin descifrările convorbirilor telefonice înfăptuite de pe numărul de telefon mobil 079411377 ce îi aparține inculpatului I. Paiu, deoarece au fost indicate anume acele locuri, unde pe parcursul zilei au activat inculpații, mai mult, în informația parvenită de la compania de telefonie mobilă „Orange”, unde este menționat faptul, că atunci când se solicită informația privind raza de acoperire a stației de telefonie mobilă, este necesar de ținut cont de faptul că această informație este relativă, adică calculată teoretic și poate fi diferită în funcție de încărcarea stației, obstacolele existente, relief.

În conexiunea celor relatate supra, Colegiul penal enunță, că instanța de apel la fel de corect a respins și probele acuzării cum sunt procesele-verbale de recunoaștere a persoanei după fotografie (f.d. 45, 46, vol. II, 151, 152, vol. III), deoarece potrivit prevederilor art. art. 94 alin. (1) pct. (8), 116 alin. (6) Cod de procedură penală, aceste probe în speța dată sunt inadmisibile.

Prin urmare, cu referire la pretinsa încălcare admisă de instanța de apel prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel corect și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, iar criticele formulate de recurent, enunțate la **pct. 11.** al prezentei decizii, prin care se susține că O. Guțu și I. Paiu se fac vinovați de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 309¹ alin. (3) lit. a), c) Cod penal, - acestea au format obiect de discuție la judecarea cauzei în apel și căroră instanța de apel le-a dat o motivare corespunzătoare și argumentată, soluție pe care instanța de recurs o însușește pe deplin și, a cărei reluare nu se mai impune.

În același context, în vederea respingerii argumentelor din recurs privitor la chestiunea de apreciere eronată a probelor, Colegiul penal amintește că la etapa judecării recursului ordinar nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decît cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, aceasta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond și de apel.

Mai mult, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la această etapă instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de

norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în cauză.

Totodată, Colegiul penal pe această linie de considerente specifică că, pentru a constitui caz de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs, ori, în fapt și în drept, decizia instanței de apel corespunde tuturor normelor de drept procesual penal.

Cît privește critica subsidiară invocată de recurent precum că instanța de apel la judecarea apelului declarat de partea acuzării nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, Colegiul penal menționează că motivarea hotărîrii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atîta timp cît sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărîrii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față.

Alegația recurentului prin care se susține, că instanța de apel la adoptarea hotărîrii de achitare nu a ținut cont de declarațiile acuzatorii ale martorilor T. Colomoet, N. Suvorov, B. Gurțun, I. Caraman, I. Gumaniuc, R. Buzdugan, Colegiul penal o consideră neîntemeiată, ori, în speță, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată a instanței de apel (f.d. 129-136, vol. VI), au fost audiați doar inculpații O. Guțu, I. Paiu, partea vătămată C. Gumeni, reprezentantul părții vătămate N. Gumeni, precum și martorii L. Gumeni, V. Ceban, S. Botnaru, V. Branișter, A. Pînzari, A. Vartic, iar audierea, cu respectarea principiului nemijlocirii a martorilor T. Colomoet, N. Suvorov, B. Gurțun, I. Caraman, I. Gumaniuc, R. Buzdugan în instanța de apel, procurorul nu a solicitat, însă în recursul ordinar face referire la declarațiile acuzatorii ale acestor martori, astfel spus, acuzatorul de stat nu a întreprins măsuri necesare pentru ca martorii nominalizați să fie interogați în instanța de apel în conformitate cu prevederile generale pentru examinarea cauzelor în prima instanță.

Reieșind din prevederile art. 415 alin. (2¹) Cod de procedură penală, instanța de apel nu este în drept să pună aceste declarații la baza hotărîrii de condamnare, prin urmare instanța de apel corect a respins aceste probe ca inadmisibile. Din motivele expuse mai sus, instanța de recurs consideră ca neîntemeiat argumentul recurentului precum că instanța de apel nu a ținut cont de declarațiile martorilor: T. Colomoet, N. Suvorov, B. Gurțun, I. Caraman, I. Gumaniuc și R. Buzdugan.

La caz, Colegiul penal găsește relevante și explicațiile pct. 14.4. al Hotărîrii Plenului Curții Supreme de Justiție „*Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel*” nr. 22 din 12.12.2005, din care rezultă că, avînd în vedere dispozițiile art. 6 din CțEDO, după o hotărîre de achitare pronunțată de prima instanță, instanța de apel nu poate dispune condamnarea persoanei, bazîndu-se exclusiv pe

dosarul din prima instanță, care conține depozițiile martorilor și declarațiile inculpatului, același dosar, în temeiul căruia fusese achitat în primă instanță.

Instanța de apel urmează să procedeze la o nouă audiere atât a inculpatului, cât și a anumitor martori ai acuzării solicitați de părți. ***Martorii acuzării se audiază din nou în cazul în care depozițiile lor constituie o mărturie acuzatorie, susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea învinuitului.***

La fel, argumentul procurorul prin care se susține, că instanța de apel nu a ținut cont la examinarea cauzei de proba „...***raportul de expertiză medico-legală nr. 1671/D din 24 iunie 2009***” (f.d. 121-123, vol. I), Colegiul penal îl consideră neîntemeiat, deoarece potrivit aceluiași proces-verbal al ședinței de judecată a instanței de apel (f.d. 129-136, vol. VI), Colegiul penal observă, că procurorul, în cadrul rejudecării cauzei potrivit regulilor generale, s-a eschivat să-și exercite în fața instanței de apel sarcina prezentării probelor, altfel spus, nu a solicitat să fie administrată proba vizată supra, cu consemnarea acesteia în procesul-verbal al ședinței de judecată.

Prin urmare, opozabil celor enunțate de recurent, Colegiul penal, verificând materialele dosarului, specifică că judecând apelul instanța a examinat cauza sub toate aspectele, adoptînd o soluție corectă în cauza deferită judecării.

În baza principiului contradictorialității în procesul penal, art. 26 alin. (3) Cod de procedură penală, sarcina probațiunii în ședințele de judecată în prima instanță și în instanța de apel îi revine acuzatorului de stat, or Curtea Europeană în hotărîrea ***Capean contra Belgiei din 13 ianuarie 2005***, a constatat că, în domeniul penal, problema administrării probelor trebuie să fie abordată din punctul de vedere al art. 6 § 2 și e obligatoriu, *inter alia*, ca sarcina de a prezenta probe să-i revină acuzării.

În acest aspect, sunt oportune și explicațiile date la pct. 14.6. din Hotărîrea Plenului Curții Supreme de Justiție „*Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel*”, nr. 22 din 12.12.2005, din care rezultă că, „*Nerespectarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului și încălcarea prevederilor art. art. 24, 26 Cod de procedură penală, care îl obligă pe acuzatorul de stat, după o hotărîre de achitare pronunțată de prima instanță, să prezinte în ședința de judecată anumite probe și să solicite audierea martorilor în susținerea acuzațiilor penale aduse inculpatului, urmează să fie apreciată ca nesusținere a acuzațiilor penale în privința inculpatului în cadrul examinării apelului declarat împotriva sentinței de achitare.*”

Astfel spus, hotărîrea atacată a fost adoptată în strictă conformitate cu prevederile legii procesuale penale și, în acest sens este aplicabilă jurisprudența CtEDO în cauza ***Ștefan vs România***, hotărîrea din 6 aprilie 2010, din care rezultă că presupusa eroare de drept invocată în recursul declarat de procuror, nu poate fi reparată prin rejudecarea cauzei în ordine de apel, or Curtea Europeană în acest sens a menționat că, „... procurorul avea obligația de a reflecta pretensele erori înainte de pronunțarea unei hotărîri definitive, CtEDO consideră că Statul este cel care trebuie să își asume erorile comise de parchet sau de instanța de judecată și că acele erori nu trebuie reparate în detrimentul persoanei vizate în procedura în cauză”.

Pe cale de consecință, se reiterează că decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală, argumentată și întemeiată.

În virtutea considerentelor expuse constatînd că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de instanța de fond și cea de apel în privința inculpaților, nefiind identificată de instanța de recurs prezența erorilor judiciare prevăzute de pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal consideră ca fiind neîntemeiate criticile formulate sub acest aspect de către titularul cererii de recurs.

13. În corespundere cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Sergiu Ciobanu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 aprilie 2015, în cauza penală privindu-l pe **Guțu Octavian Vasile** și **Paiu Ion Mihail**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 21 decembrie 2015.

Președinte

Ghenadie Nicolaev

Judecătorii

Petru Moraru

Nadejda Toma